

Divina iubire

*Cea mai frumoasă
poveste de dragoste
spusă vreodată*

EDIȚIE REVIZUITĂ

Gene Edwards

life
PUBLISHERS INTERNATIONAL

Dedicație

*Cu profundă afecțiune,
fiicei mele celei mai mari,
Lynda*

*Imaginația
a avut întotdeauna
puterea învierii
pe care nici o știință
nu o poate egala.*

Ingrid Bengis

Mulțumiri

Doresc să mulțumesc din inimă mai multor teologi și literați erudiți pentru examinarea atentă a acestei cărți, în manuscris, înainte de a fi publicată.

Ca student al Seminarului Southwestern, am învățat la picioarele câtorva dintre cele mai rafinate minți teologice ale timpurilor noastre. Sigur că nici unul din acești oameni nu m-au influențat mai mult, sau nu mi-au modelat mai mult viziunea decât cel care se afla în fruntea Departamentului Teologic, Dr. Ray Summers. Sunt încântat și îndatorat d-lui Dr. Summers pentru faptul că și-a făcut timp să-mi dea sfaturi referitoare la această carte.

Suntem cu toții conștienți de rolul pe care îl are revista *Christianity Today* [*Creștinismul azi*] ca și gardian al teologiei evanghelice de astăzi. Dar nu toată lumea știe că președintele revistei *Christianity Today*, Dr. Harold Myra, nu este numai un teolog în toată puterea cuvântului, ci și un pionier în dezvoltarea unui nou gen literar în scrierile creștine. De fapt, nu este un nou gen literar, ci unul foarte vechi, un gen scriitoricesc venerabil care a fost dat uitării multă vreme . . . și anume, teologia creștină prezentată sub forma unei povestiri. Vreau să-i mulțumesc d-lui Dr. Myra pentru studierea acestui manuscris, în dubla-i calitate de teolog și decan al literaturii creștine scrisă sub formă de povestire.

Pe când eram student la Seminarul Baptist din Ruschlikon, Elveția, profesorul meu favorit era Dr. John Allen Moore, profesor de istorie a bisericii. Am avut privilegiul să păstrez o relație de prietenie cu Dr. Moore și soția acestuia, Pauline, de-a lungul a treizeci de ani. Mă simt profund îndatorat față de el, în primul rând pentru că a aprins un foc ce încă arde în mine, focul dragostei pentru istoria

bisericii, și apoi pentru timpul pe care mi l-a acordat citind acest manuscris și dându-mi sfaturi.

Unul din prietenii primilor mei ani de slujire a fost Dr. Roy Fish. După ce a absolvit Seminarul Southwestern, Roy a ajuns un pastor-evangelist remarcabil în Ohio, pentru ca mai târziu, întorcându-se la Southwestern, să devină conducătorul departamentului de evanghelizare și să instaureze și să susțină acolo legendarul „scaun de foc“. Acel „scaun de foc“ este considerat și astăzi esența secretului din Southwestern, în ceea ce privește producerea și lansarea mai multor misionari și evangheliști decât oricare altă instituție din istoria creștinismului. Îți mulțumesc, Roy, pentru timpul pe care l-ai petrecut analizând *Divina iubire*. Încă așteptăm să iasă din penița stiloului tău o declarație definitivă referitoare la evanghelizare!

Doresc, de asemenea, să mulțumesc unuia dintre cei mai distinși critici literari ai creștinismului evanghelic, Dr. John Timmenman, pentru ajutorul său în revizuirea acestei cărți. Dr. Timmenman este profesor la Colegiul Calvin și a fost, ani de zile, redactor-șef al prestigiosului jurnal *Christianity in Literature [Creștinismul în literatură]*. Dr. Timmerman a fost o adevărată forță în ce privește măiestria literară în comunitatea evanghelică.

De asemenea, în alcătuirea *Divinei iubiri*, a fost un mare privilegiu pentru mine să primesc ajutor din partea unui erudit al literaturii americane. Dr. Steve Cook este profesor de literatură americană la Colegiul Creștin Westmont din Montecito, California, și m-a ajutat atât ca autoritate în literatura nord-americană, cât și ca învățător creștin.

Ce aş putea spune despre Ros Rinker? Mai bine de un sfert de secol am fost un admirator al scrierilor acestei doamne. Îmi aduc aminte cum spuneam cu ani în urmă: „Aș vrea să scriu măcar o carte la fel de bună ca *oricare* din cărțile scrise de Ros Rinker.“ Stimată doamnă, mi-ați acordat cea mai înaltă cinste arătând interes și dăruind timp acestei

cărți.

În sfârșit, trebuie să ajung la unul dintre, cu adevărat, **marii** oameni ai acestui pământ. Această persoană este una din acele eroine ale vieții, ferme și nelăudate. (Dacă s-ar cunoaște adevărul, sunt sigur că s-ar descoperi că ele țin laolaltă întreaga planetă.) Mă refer, desigur, la dactilografă. Ann Witkower a fost cea care, fără nici un alt ajutor, a pregătit această carte timp de mai bine de un deceniu, luând-o de la început – ca o serie de mesaje – și revizuiind-o de aproape patruzeci de ori. Dacă s-ar întâmpla ca cineva să-și atribuie această povestire, l-aș ruga să nu uite că existența ei se datorează enorm unei doamne scunde, energice, optimiste, perseverente, mereu simpatică și încântătoare, doamna numită Ann!

Cred că trebuie să mai recunosc, cu părere de rău, ajutorul dat de criticile distrugătoare de eu, malițioase și total nejustificate îndreptate împotriva acestui manuscris din partea unor persoane ca Helen Edwards și Linda Jones . . . care, probabil, sunt răspunzătoare de **cel puțin** treizeci și nouă din cele patruzeci de revizuiiri pe care am fost silit să le fac!

— *Gene Edwards*

Mai presus de orice templu
O, Duhule Sfinte,
Tu preferi mai cu seamă
O inimă curată și integră.

Învăță-mă Tu,
Cel ce cunoști,
Căci Tu ai **fost**
De la început.

Stăteai întocmai
Ca un porumbel,
Cu aripile puternice,
Întinse peste imensul abis
Și fecundându-l.

O, Duhule Sfinte,
Iluminează
Tot ce este întuneric
În mine.

Rugăciune rostită de John Milton
când a început să scrie
Paradisul pierdut

*Cea mai îndrăgită nădejde a mea
a fost aceea că ne vom mai întâlni.
Ultima dată ne-am întâlnit
la o piesă de teatru pe care
am vizionat-o împreună.*

*De data aceasta este vorba despre
o poveste de dragoste. Dintre toate poveștile
de dragoste aceasta este inegalabilă.
Nădăjduiesc că la sfârșitul ei
vei putea spune la fel.*

*Locurile rezervate pentru noi sunt
cele din lojă. Vom avea, nădăjduiesc,
cea mai bună imagine a acestei
epopei în desfășurare.*

*Să ne grăbim acum să intrăm,
căci ușierii sunt gata să închidă ușile.
Este un eveniment pe care n-am vrea
să-l pierdem.*

Prolog

Era singur.

Primul ticăit al timpului nu fusese auzit niciodată și nici cercul nesfârșit al eternității nu fusese încă început. Nu existau nici lucruri create, nici lucruri necreate cu care El să împartă spațiul. El locuia într-o eră dinainte de veșnicii, unde tot ce exista . . . era Dumnezeu. Nu era loc pentru nimic altceva. El era **Totul**.

Și era de genul masculin.

Într-adevăr, era unicul reprezentant al speciei Sale, dar nu era de genul neutru. Ideea genului feminin nu-și găsisese încă loc în inima Lui.

Nu era nici bătrân.

Îngrădit de sfera infinită a totalității Sale, El a rămas veșnicul **prezent**. Nu s-ar putea spune că era bătrân, căci era fără vârstă. Prin urmare, era tânăr, pentru că nici până chiar în ceasul acesta, acest Dumnezeu fără vârstă n-a fost niciodată mai bătrân de treizeci și trei de ani.

El era și Viață.

Nu o viață, căci El era singura viață. Vor exista mai târziu alte forme de viață; totuși, în acest moment străvechi al non-timpului, nu exista decât o singură formă de viață pe diagrama biologică.

El era și lumină.

O lumină strălucitoare, în avalanșă. În sfera nesfârșită de lumină exista o revelație neîncetată, mereu ascendentă și spiralată. Și această revelație era Dumnezeu.

El era și putere.

O putere impetuoasă, dezlănțuită... O putere nelimitată, nemăsurată, de temut . . . El era, și este, **toată** puterea.

Dar asta nu era totul. Mai exista ceva în El . . . ceva ce era foarte mult din natura Sa; chiar esența ființei Sale. Un element al făpturii Sale atât de vast, încât a egalat – ba mai mult, a depășit – toate celelalte elemente ale ființei Sale la un loc. Adevărata esență a lui Dumnezeu era faptul că . . .

El era Dragoste.

O dragoste pasionată, sentimentală, expresivă . . .

Și în acest Dumnezeu, care locuia de Unul singur, așa de singur, nu exista nici o imperfecțiune. Exista însă un paradox: cu toate că era singur, El iubea. În cadrul triunității Dumnezeirii exista o exprimare neconținută a dragostei, dar nu avea nici o **pereche** pe care s-o iubească. O dragoste extrem de vastă și de puternică pulsa în acest Dumnezeu lipsit de bătrânețe. Totuși, în afară de El, nu exista nici o altă ființă pe care s-o iubească.

Și astfel, captiv al acestui paradox, El locuia singur.

Până când . . .

Partea

întâi

1

Deodată L-a străfulgerat o revelație. A țâșnit din adâncul Lui, apoi s-a revărsat de-a lungul și latul nesfârșitei Sale ființe. Era un gând atât de extraordinar, încât nu a existat nimic cu care să poată fi comparat vreodată – nici înainte, nici după aceea.

Viața pulsa, iar lumina strălucea în această nou descoperită slavă. Dragostea se înălța. Întreaga ființă a lui Dumnezeu se zguduia în conceperea acestei revelații.

Și care era această revelație?

Că ar putea exista *doi!*

„Se poate!“, a strigat lăuntrul Său! Și o dată cu revelația ce-l umplea întreaga ființă, s-a născut scopul existenței veșnice.

În mijlocul bucuriei inexprimabile a început să curgă prin El . . . un scop . . . un plan atât de complex și cu un risc atât de imens încât nimeni, în afară de Dumnezeu, nu și l-ar fi asumat.

În consiliul Dumnezeirii, El a strigat: „Eu . . . Dumnezeu Cel viu . . . singur . . . Cel ce *este* . . . *Eu*, voi avea o *pereche!*“

Însuflețind focul iubirii Sale, a declarat: „Poate să fie o ea!“

Un Dumnezeu atotcunoscător a născocit un gând atât de captivant, încât chiar El S-a înfiorat de bucurie. Apoi, jubilând în această descoperire, Și-a consacrat întreaga ființă acestei unice sarcini: de-a avea . . . o mireasă. Pentru o clipă, infinita solitudine s-a întrerupt.

Cu puțin înainte de a porni în această grandioasă aventură, **în** Dumnezeu a avut loc un fenomen **extrem** de misterios. În cea mai profundă intimitate a Sa a avut loc un eveniment pe care nici un alt ochi nu trebuia să-l vadă vreodată și nici o altă minte nu trebuia să și-l imagineze vreodată . . . cea mai mare taină a tuturor timpurilor.

O mie de milioane de particule din Dumnezeu au erupt într-o lumină care strălucea și se răspândea tot mai mult. Toate aceste particule de Dumnezeu au fost cuprinse de o strălucire orbitoare . . . ca și cum fiecare din ele ar proclama că a fost aleasă – chiar **predestinată** – pentru un destin special, îndepărtat.

Ce s-a întâmplat?

Nimeni nu știe, căci n-a fost nimeni de față ca să ia cunoștință de acest eveniment. Și nimeni nu va ști, pentru că acest lucru a fost făcut tainic și va rămâne ascuns până aproape de sfârșit. Nici o **altă** minte, în afară de cea a lui Dumnezeu, nu va putea înțelege vreodată profunzimea acestui adânc mister. Un mister infinit, ascuns **în** Dumnezeu.